

Sygnatura akt I C 336/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Lasko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2021 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. B. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 6.596,40 zł (słownie złotych: sześć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt sześć 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.09.2019 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanej M. B. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 336/20

(...)

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. B. kwoty 6.596,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.09.2019 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 11.06.2019 roku pozwana złożyła wniosek o pożyczkę udostępniając swoje dane i wpłacając na rachunek pożyczkodawcy przelew weryfikacyjny w wysokości 0,01 zł. Strona powodowa wyjaśniła dalej, że po weryfikacji danych klienta, przedstawieniu warunków pożyczki, pożyczkodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z pozwaną umowę pożyczki na okres 90 dni i dokonała przelewu kwoty pożyczki w wysokości 5.000,00 zł. Strona powodowa wskazała, że zgodnie z umową pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 6.682,46 zł, na którą składały się: 5.000,00 zł – kwota pożyczki, 1596,40 zł – prowizja, 86,06 zł – odsetki umowne (kapitałowe 10% w skali roku naliczane od kwoty pożyczki od dnia udostępnienia środków do dnia poprzedzającego całkowitą spłatę. Zdaniem strony powodowej pożyczkodawca spełnił swoje świadczenie, czego dowodzi potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki na rachunek należący do pozwanej. Strona powodowa podniosła dalej, że pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i w związku z tym oraz upływem terminu, umowa uległa rozwiązaniu, a roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa podała dalej, że na podstawie aneksu nr (...) z dnia 2.01.2020 r. do umowy cesji z 3 grudnia 2018 r. nabyła wierzytelność przeciwko pozwanej M. B. wynikającą z umowy pożyczki z dnia 11.06.2019 r. i dochodzi od pozwanej kwoty 6.596,40 zł, na którą składają się: 5.000,00 zł – kwota niespłaconej pożyczki i 1.596,40 zł – kwota niespłaconej prowizji.

Pozwana M. B. w odpowiedzi na pozew wniosła o „oddalenie powództwa w części dotyczącej zapłaty dochodzonej kwoty i rozłożenia na raty.

Pozwana wskazała, że nie uchyła się od odpowiedzialności spłaty zadłużenia. Osobiści kontaktowała się ze stroną powodową odnośnie spłaty zadłużenia w ratach, nie doszło jednak ze strony firmy do zawarcia ugody. Pozwana wskazała, że w pismach przedsądowych strona powodowa domagała się wyższych kwot. Ostatecznie pozwana wniosła o zawarcie ugody i rozłożenie świadczenia na 10 rat płatnych do 30 każdego miesiąca.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11.06.2019 roku pozwana M. B. złożyła wniosek o pożyczkę do (...) Sp. z udostępniając swoje dane i wpłacając na rachunek pożyczkodawcy przelew weryfikacyjny w wysokości 0,01 zł.

/Dowody: ramowa umowa pożyczki nr (...) – k – 13, regulamin świadczenia przez (...) Sp. z o.o. usług drogą elektroniczną/

W oparciu o to doszło w tym samym dniu do zawarcia umowy pożyczki nr (...), na podstawie której pozwanej została przyznana pożyczka w kwocie 5.000,00 zł. Prowizja od pożyczki została ustalona na kwotę 1.596,40 zł, a odsetki według rocznej kwoty procentowej 10% wynosiły 86,06 zł. Pożyczka miała być spłacona w 3 miesięcznych ratach w kwotach po 2.237,02 zł, przy czym termin spłaty ostatniej raty został ustalony na dzień 9.09.2019 r.

/Dowody: umowa pożyczki (...) – k – 22, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k 23-25/

11 czerwca 2019 r. kwota 5.000,00 zł została przelana na rachunek odbiorcy M. B.

/Dowód: potwierdzenie transakcji – k – 21/

Pozwana nie spłaciła kwoty pożyczki, ani pozostałych należności

/Okoliczność bezsporna/

W dniu 3 grudnia 2018 r. oraz na podstawie aneksu z 2.12.2019 pożyczkodawca sprzedał stronie powodowej wierzytelności należące do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., w tym wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki zawartej z pozwaną.

Dowody: umowa cesji wierzytelności – k – 11, aneks do umowy – k – 12, załącznik do aneksu do umowy (wydruk z elektronicznej list wierzytelności) – k 10;

Sąd zważył co następuje:

Ustaleniu stanu faktycznego dokonano w oparciu dowody z dokumentów przedłożone przez stronę powodową, w szczególności - umowę pożyczki, formularz informacyjny, wyciągi z rachunków bankowych oraz umowę cesji z załącznikami. Autentyczność żadnego dokumentu nie była kwestionowana, a nadto nie budziła wątpliwości sądu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z zawartej przez pierwotnego wierzyciela umowy pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Według przepisu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Strona powodowa wskazywała, że była to umowa zawarta na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W doktrynie przyjmuje się, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej jak i na innym trwałym nośniku (por. np. Czech Tomasz, Komentarz do art. 29

ustawy o kredycie konsumenckim, Komentarz, wyd. II, Opublikowano: WKP 2018, LEX). Według art. 3 ust. 2 pkt 1 cyt. ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Z kolei według regulacji art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta przez umowę zawartą na odległość rozumie się umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie. W świetle przytoczonych uregulowań, a także stanowiska samej pozwanej, która nie kwestionowała zawarcia umowy, ważność łączącego (...) Sp. z o.o. i pozwaną stosunku prawnego nie może budzić wątpliwości. Sprzedaż wierzytelności nastąpiła według reguł określonych przepisem art. 509 k.c., tak więc doszło do skutecznego przejścia praw z pożyczkodawcy na rzecz strony powodowej.

Pozwana M. B. swojego stanowiska o oddalenie powództwa nie poparła żadnymi argumentami. Wnosząc o rozłożenie na raty i zawarcie ze strona powodowa ugody przyznała, że jest zobowiązana do spełnienia dochodzonego przez stronę powodową

roszczenia. W każdym razie stwierdzić trzeba, że żaden dokument zebrany w aktach sprawy nie wskazuje, aby doszło do zmniejszenia pasywów pozwanej w związku z zawartą umową z 11 czerwca 2019 roku. Sama pozwana nie podniosła nawet jakichkolwiek twierdzeń w tej mierze, nie mówiąc już o przedstawieniu dowodów świadczących o wygaśnięciu zobowiązania z umowy, czy też zmniejszenia kwoty należności, na które opiewała umowa pożyczki. W tej sytuacji powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pozwanej o rozłożenie należności na raty. Trafnie w tej mierze argumentowała strona powodowa w piśmie z 12 marca 2021 r., że dotychczasowe zachowanie pozwanej – brak dokonania jakichkolwiek spłat – nie daje pozytywnej prognozy co do wywiązania się pozwanej ze zobowiązania wobec strony powodowej. Nie zachodziły więc szczególne okoliczności, które przemawiałyby za pozbawieniem wierzyciela prawa do uzyskania w wyroku tytułu do dochodzenia w drodze przymusowej spełnienia dawno wymagalnego świadczenia.

Powódka przed rozprawą z 14 kwietnia 2021 roku wносиła o jej odroczenie, powołując się na zły stan zdrowia. Wniosek ten nie był uzasadniony. Charakter sprawy, stanowiska stron, możliwość przedstawienia wniosków na piśmie, dawały podstawę do przyjęcia, że wszystkie istotne okoliczności w sprawie zostały przez strony przedstawione. Sąd nie miał też wątpliwości co do rozstrzygnięcia na podstawie przedstawionych przez strony dowodów. W tych warunkach wniosek pozwanej o odroczenie rozprawy nie został uwzględniony..

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu strony powodowej należały: koszt zastępstwa procesowego – 1.800,00 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata sądowa od pozwu – 400,00 zł, co łącznie dawało kwotę 2.217,00 zł zasądzoną od pozwanej na rzecz strony powodowej.